

Szénási Miklós

A forgolódás szelleme

Napkeltekor érkezik.

Még innen vagyok
az ébrenléten, de már túl
a sötéten, ahonnan a telefonom
segített kikapaszzkodni.

Ez a nap is az enyém lesz,
ott vagyok a közepén, eleinte mint
fásult úrhajós az ismeretlen
bolygó hóviharában, aztán
ahogy a villamosvezetéken
remegő esőcseppek, utazásra
készzen az erősödő szélben.

A ravasz görög hajóshoz hasonlóan
próbálok elkerülni a szirteket
és a távoli szobákban intézkedő
démonokat, akik miatt
minden nap közelebb kerülünk
a peremhez. Onnan már csak
zuhanni lehet a világot tartó
teknősök ráncos teste mellett.

Miközben ébren vagyok,
próbálok elképzelni, hányféle
életem lehetne.

Nem vagyok benne
biztos, hogy amit hallok, az valóban
a tenger és a kagylók dala.

Azé, aki

A tengert akarta látni,
a hold homokdombjain
hagyni lábnyomát,
ahol a nyulak királynője
ezer esztendeje elhajította
tiaráját. Arra gondolt,
azé az ékszer, aki meg-
találja. Azé a hold, aki
zászlót tűz ki rá.
És a tenger? Aki gépen
száll fölébe, hajón
hasítaná vagy fúró-
tornyokkal és hálókka-
l szórja tele? Aki fövenyről
nézi, átkot mond rá,
vagy napolajos testét
simogattatja vele?
Akinék vér folyik
az ereiből, vagy aki
keserű mézen sem utazott
soha, csak előbukkant
a fátyolosan közeledő
estéből, mint valami
leárazott ruha?

Most még

Kinek a gondolataiból érkeztedél
te, mondat, és miért keveredett össze
minden részleted, hogy csak nézlek
bizonytalan tekintettel,
ki vagy valójában és én ki vagyok?
Azzal a hideg szomorúsággal
fordultál elém, ami
a könnyezni képtelen férfiakat

soha nem fogja lenyűgözni.
Úgy akasztanálak fel száradni
eső után, mintha a kötél, amit
a körtefa ágára hurkolt anyám,
a másik végével az ereszkedő
nap vörösébe kapaszkodna.
Ott fekszem a fűben, térdemen
hangya, a szőlő levelei között
szél jár. A könyvet, amit reggel
olvastam, Alexandre Dumas írta.
Húsz év múlva már nem veszem
elő újra és újra. De most még
elég időm van eltékozolni
mindent, ami lehetnék.

HERKLI MÁTYÁS: Mindig legyen nálad törülköző! – 2020

